

vzduch se chvěl pod úderu těžkých kovových srdcí. Na tuto chvíli Rychlé šípy vždy čekaly s jakýmsi napětím, líbila se jim, i když jejich zjitřené mysli ještě více rozechvívala. Ve Stínadlech jim nikdy nebylo – a také ani nemohlo být – volno u srdce. Zde číhalo nebezpečí na každém kroku.

V průjezdu Kocouřího hrádku už byla skoro tma – ale nikdo tudy neprošel, bydlel-li zde vůbec někdo – tím méně ne, aby někdo z domu v průjezdě a na chodbách a schodištích rozsvítil.

A Losna přidušeným hlasem Rychlým šípům vyprávěl, jak se tady ve Stínadlech rozvíjí veliký boj mezi jednotlivými ulicemi o nadvládu nad Stínadly, boj o Velké Vontství, které se už zcela určitě postěhuje z jeho Žlutého květu, k němuž také on – Losna – patří, od nešťastného dosavadního Velkého Vonta Vládi Dratuše, do jiných ulic, k některé jiné partě, která získá ve volbách nejvíce hlasů.

„A přece Vláda udělal pro Stínadla tolik dobrého!“ vzdechl pak Losna, „i za tu krátkou dobu, co Velkým Vontem byl! Co hádek rozsoudil a smířil, byl tady dost oblíbený, i když některé ulice říkaly, že na takovou funkci je moc slabý, moc mírný a ještě mladý. Ale měli jste vidět, jak třeba v dubnu rozjel a zorganizoval starou stínadelskou slavnost Večer světél... snad v každém domě svítily svíčky a lampióny až dlouho do večera – nebo jak se postaral Berníkům o klubovnu – a kluky z Močalovny jak vysekal z nějaké velké pokuty, šel sám až na radnici a tam to všechno vysvětlil, nebál se – a oni neplatili ani korunu – panečku – jen ať nechají Vládi Dratuše na pokoji, moc lidí tady mu může být za moc věcí vděčných!“

Losna hovořil stále hlasitěji, jak sílilo zvonění zvonů, aby mu Rychlé šípy lépe rozuměly, a jeho hlas byl vášnivý, jako by i je chtěl přesvědčit, jak dobrým Velkým Vontem Vláda Dratuš byl! I oni si to ale mysleli – a o to více litovali, že se s nimi Vláda rozešel ve zlém – a to ještě za to, že mu chtěli pomáhat v jeho záhadných starostech a bédách!

